

Papa Prikbaard

en andere verhalen

Dit boek werd geschreven in 2019 door Kamiel Choi en geïllustreerd door Miru Choi. Yeon Choi heeft de tekeningen bewerkt en de kaft ontworpen.

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Papa Prikbaard.....	4
Magische snoepjes.....	21
Onzichtbare papa en het baardpaard.....	34
Het balletdancersesje.....	50
Rommel.....	65
De slommerd.....	81
Het monster.....	97
Het meisje dat in de telefoon ging wonen.....	112

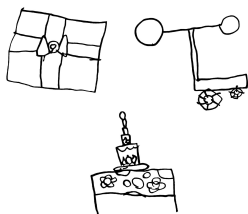

Papa Prikbaard

Het is een mooie dag in de lente en Dida is jarig. Ze wordt zes jaar. Mama heeft een taart gebakken met zes kaarsjes erop. Papa en mama hebben hun mooiste kleren aan. Ze zingen ‘lang zal ze leven’.

Dan wil papa Dida een kus geven.

“Geen kusjes,” zegt Dida, “want jij hebt een prikbaard.”

Papa lacht.

“Goed dan. Kijk eens, hier is je cadeautje.”

– “Wow, dat is supergroot”, zegt Dida. “Is het een vliegtuig?”

Mama en papa kijken elkaar aan.

“Ik wil een vliegtuig, want dan kan ik naar Afrika om olifanten en leeuwen en giraffen te zien en naar

Amerika waar de indianen leven en naar de Noordpool waar de kerstman woont en...”

“Maak het nu maar open”, zegt mama.

Dida kijkt naar het pakje. Er zit roze bloemetjespapier omheen. Ze maakt het zo snel als ze kan open. Ze scheurt het papier eraf en gooit de proppen in de hoek van de kamer. En daar staat haar cadeau. Een roze step.

– “Vind je het mooi?” vraagt mama.

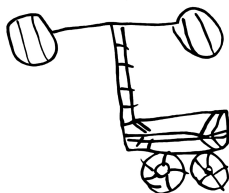
“Ja-ja”, zegt Dida. Ze had liever een vliegtuig gewild.

“Wil je eerst taart eten of wil je eerst je step uitproberen?” vraagt mama even later. Dida denkt na.

“Ik wil eerst op de step”, zegt ze.

“Dan kan ik lekker doen alsof het een vliegtuig is”, denkt Dida, maar dat zegt ze niet tegen mama.

Het jarige meisje neemt de step mee naar buiten en gaat erop staan. Met haar voeten zet ze zich af tegen de stenen. En hup, daar gaat de step. Maar hij rijdt niet naar voren, nee, deze step gaat *omhoog!*

Wat is dat nou? De step kan vliegen!

Dida kan het bijna niet geloven. Ze zet allebei haar voeten op de step en houdt het stuur stevig vast. De step vliegt hoger en hoger. Beneden ziet ze haar school liggen.

“Hallo juf!” roept ze. “Kijk eens! Hierboven!”

Maar de juf kan haar natuurlijk niet horen, en ze heeft het veel te druk om naar boven te kijken. Dida vliegt verder en verder. Ze vliegt over een park, hoog boven de bomen. Ze vliegt nog steeds onder de wolken dus ze kon de hele stad zien liggen. Een paar vogels vliegen voorbij. De vogels fluiten als gekken want ze hebben nog nooit een vliegende step gezien.

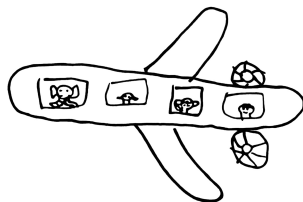
De auto's beneden lijken heel klein. Dida ziet ook mensen lopen, maar die zijn zo klein als de punt van

een potlood. En ze ziet andere kinderen op stepjes rijden die niet groter zijn dan miertjes.

Plotseling wordt Dida bang. Ik wil naar beneden, denkt ze. Hoe kom ik weer naar beneden? Ze probeert de bel van haar nieuwe step. Ze probeert achteruit te stappen. Ze duwt en trekt aan het stuur, maar ze gaat niet naar beneden. Ze vliegt nóg hoger.

Dida krijgt het koud want hoog in de lucht is het heel koud. Dat had papa haar uitgelegd. Je bent daarboven wel ietsjepietsje dichterbij de zon, maar de lucht is dun en dunne lucht wordt niet zo makkelijk warm, had papa gezegd.

Opeens hoort Dida het geluid van een vliegtuig. Het lijkt zo dichtbij! “Help!” roept Dida.

Straks botst het vliegtuig tegen me aan. Zou de piloot me kunnen zien, denkt ze. Wat kan ik doen? Ik kan nog steeds niet sturen! En de step vliegt alsmaar sneller en hoger... Dan komt er een grote gekke vogel naast haar vliegen. Hij heeft prachtige lange veren in alle kleuren van de regenboog.

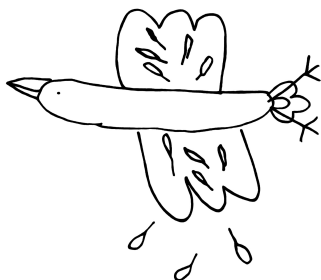
“Goedemiddag”, zegt de vogel, die dus kan praten. Dida denkt dat ze een beetje gek is geworden.

“Die step van jou vliegt vanzelf”, zegt de mooie vogel. “Je mag niet sturen hoor!”

– “Maar waar vliegt hij dan naartoe?” vraagt Dida.

“Dat is een geheim”, zegt de vogel.

– “Gaat u daar ook heen, vogel?” vraagt Dida.

“Nee, ik mag daar niet komen”, kraait de vogel. En hij vliegt snel weg. Dida ziet alleen nog maar een puntje in de verte.

Dida is nog een beetje bang geworden. De step vliegt hoog boven de wolken. Ze kan de huizen en de bomen beneden niet meer zien. Zelfs de hoge bergen waar ze met haar papa had gewandeld zijn verdwenen

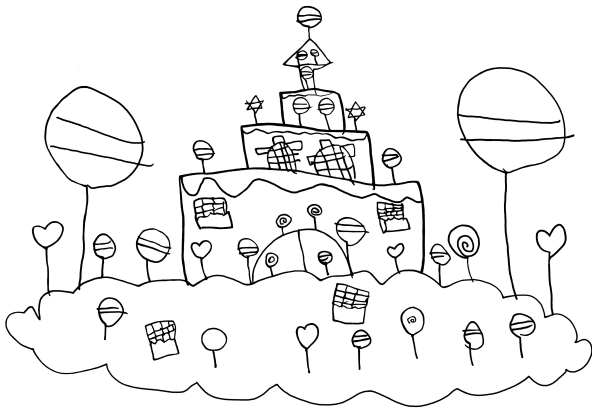
onder het dikke wolkendek. Dida vliegt helemaal alleen over de wolken.

Plotseling ziet ze voor zich een prachtige grote regenboog. De step vliegt er onderdoor. Ze hoort geluiden die zo raar zijn dat ze er even aan moet wennen. Het lijkt wel muziek! Aan haar linkerkant ziet ze een mooi prinsesje zweven. Het prinsesje speelt op een harp. Rechts zit een jongen met een fluit. De muziek klinkt steeds mooier. Er zijn ook kleine mannetjes met bolle wangetjes en vleugeltjes op hun rug, die vrolijk in hun handjes klappen. Een zo'n mannetje geeft Dida een prachtige gouden drinkbeker. Ze weet niet wat voor limonade erin zit, maar het is de lekkerste die ze ooit op heeft.

Dan ziet Dida in de verte het mooiste paleis dat ze ooit heeft gezien. Het is helemaal gemaakt van snoep en chocolade.

“Wat een flauwekul!” denkt ze. Dat kan toch helemaal niet! Ik denk dat ik droom. Maar hoe kan ik dat zeker weten? Even denken. Ik ga het snoep lekker allemaal opeten. En als ik dan buikpijn krijg, dan is het echt.

Ze steekt een snoepje in haar mond. Het is erg lekker.

Zo'n lekker snoepje heeft ze nog nooit op, dus ze neemt er nog een. En nog een. En nog een. Roze, oranje, groene, blauwe, paarse snoepjes. Maar ze krijgt geen buikpijn. Er vliegt een klein mannetje naar haar toe met een mooie rode appel. "Je moet ook gezonde dingetjes eten hoor", lispelt het mannetje.

– "Ja-haa", zegt Dida. Het mannetje ziet er grappig uit met zijn lange oren. Hij is een beetje te dik en zijn huid is zo wit als melk.

– "Kun jij toveren?" vraagt Dida aan het mannetje. "Soms", zegt het mannetje blozend.

– "Dan droom ik. Want toveren is onzin. Dat zegt mijn papa."

“Maar ik ben een engel”, zegt het mannetje.

– “Wat is dat nu weer, een engel?”

“Ik ben net als jij, maar ik kan vliegen. En ik doe nooit stoute dingetjes. En als ik in mijn vinger prik komt er geen bloed uit.”

– “En als je in je kont prikt?” vraagt Dida.

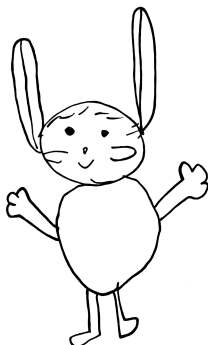
“Dan komt er ook geen bloed uit”, zegt het mannetje.

– “Laat dan eens zien!”

“Nee.”

– “Dan geloof ik je niet!”

Dida begint te lachen. Als het allemaal een droom is, is het is wel een leuke droom, en die engel is wel een leuk mannetje.

“We zijn er”, zegt de engel plotseling.

Dida hoort een hard geluid, alsof er een vrachtwagen over een brug rijdt.

“Je droomt niet, kijk maar”, zegt een zware stem die van boven lijkt te komen.

Dida keek omhoog. Een grote oude man zweefde op een soort stoel gemaakt van wolken en kleuren. De man droeg een fluwelen kamerjas die fonkelde en

veel zachter leek dan die van papa. Hij had een lange grijze baard die op een vogelnest leek. En in dat vogelnest zag Dida twee glanzende eieren. Dat waren de ogen van de oude man. Dida bleef erin kijken. Ze wilde haar hoofd omdraaien maar dat lukte niet. Ze +moest in de ogen blijven kijken.

“Hallo, Dida”, zei de man.

– “Hé, hoe weet jij hoe ik heet?”

“Ik weet alles over je. Wie je bent, wat je hebt gedaan.”

– “Ook de stoute dingetjes?”

“Ja, ook die.”

– “Waarom?”

“Omdat dat beter voor je is”.

Dida dacht even na. Was deze man van de politie?

Misschien was het toch een droom en droomde ze over de politie en dacht de

droompolitie dat ze een boef was! Dat was onzin, kleine meisjes zijn geen boeven, zelfs niet in een droom. Ze besloot het tegen de rare man te zeggen.

– “Ik ben maar een klein meisje. Ik ben geen boef, gekkie.”

De ogen van de man worden groter. Het lijkt wel alsof hij Dida bang wil maken.

“Heb jij net gekkie tegen mij gezegd?” vraagt hij.

– “Ja!”

“Dat is heel stout. Weet je wel wie ik ben?” vraagt de man.

– “Dat weet ik niet”, zegt Dida.

“Ik heb alles gemaakt. De bergen en de bloemen en de vogels in de lucht en de mensen en de koeien en de leeuwen en de haaien en de slangen en...”

– “En de spinnen en de wolven ook?”

“Ja die ook”, zegt de rare man. Hij wordt een beetje ongeduldig.

– “En dinosaurussen?”

“DIE OOK!” schreeuwt de man.

– “Ik ben niet bang!” roept Dida. Ze steekt haar tong uit, die nog helemaal paars is van de snoepjes.

“Wacht maar”, zegt de man. Het lijkt alsof hij nadenkt.

– “Waarop?” vraagt Dida.

“Wil je terug naar je mama en papa?”

– “Ja. Mijn mama en papa zijn super lief.”

“Jij bent ook super lief”, zegt de man. “Kom, dan krijg je een kusje van me.”

– “Nee! Want jij hebt een prikbaard!”

“Hoe weet je dat mijn baard prikt?”